

РЕШЕНИЕ

№ 1215

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана Коледжикова

Членове: Мария Яначкова
Десислава Б. Николова

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Мария Яначкова Въззивно гражданско дело
№ 20221000501888 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 вр. чл. 623, ал. 6 ГПК.

С разпореждане № 2161 от 29 април 2022г. по гр. д. № 897/2022г. Окръжен съд – Варна, Х I състав, е отхвърлил молбата вх. при ВОС № 9665/20.04.2022г. на Д. Й. И., предявена срещу К. – У. И. М. за признаване изпълняемост и за допускане на изпълнение в Република България на изпълнителен лист, издаден на 04.03.2016г. по дело № 15-0564309-3-6N на Общ съд на провинции Саксония Анхалт, Саксония и Тюрингия, Република Германия, с предмет сумата от общо 645 038 евро, дължима според вписаното в изпълнителния лист от К. – У. И. М. като наследник на И. М., но заедно с А. М. и М. М., на осн. чл. 622 ГПК и чл. 623 ГПК.

Производството пред въззивния съд е образувано по въззивна жалба на Д. Й. И. срещу разпореждане (със значение на решение в исков процес - чл. 623, ал. 5 ГПК) по гр. д. № 897/2022г. на ОС – Варна, с което молбата ѝ за „признаване на изпълняемост и за допускане на изпълнение“ на изпълнителен лист е оставена без уважение. С доводи за неправилност на обжалвания акт, се иска отмяната му.

К. – У. И. М. не е взел становище по жалбата.

За да постанови разпореждането си, първоинстанционният съд е приел, че на първо място молителят не е навел никакви твърдения относно характера на вземането си от ответника, което препятства пряката проверка за наличие на предпоставките за уважаване на отправената молба. Допълнително ОС – Варна е посочил, че може да се предположи, че се касае за вземане за 643 000 евро - "претенция за равен дял на съпруга срещу починалия И. М.", както и за 2 038 евро - съдебни разноски, за които суми е издадена заповед за плащане от съд в Германия. В тази връзка съдът е приел, че ако това е така, то би следвало да бъде приложим за случая Регламент (ЕО) № 1103/2016г. на Съвета за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения по въпроси, свързани с имуществения режим между съпрузи, тъй като съгласно чл. 1, § 1 от него той се прилага за имуществени отношения между съпрузи, а същевременно според чл. 1, § 2, б. А от Регламент (ЕО) № 1215/2012г. на Европейския Парламент и на Съвета относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, последният не се прилага за имуществени права, произтичащи от брачни правоотношения, респективно Регламент (ЕО) № 2201/2003г. на Съвета изобщо не регламентира такива имуществени въпроси. Освен това ОС – Варна е посочил, че принципно съобразно чл. 69, § 1 от Регламент (ЕО) № 1103/2016г., същият се прилага за образуваните производства след 29.01.2019г. Прието е още, че молителят не претендира признаване и допускане изпълнение на решение или акт с последиците на решение, а иска допускане изпълнение на вече издаден изпълнителен лист, който не е акт по същество, а е пряк изпълнителен титул, а и той не е връчен на длъжника. Накрая съдът е изтъкнал, че в ИЛ е посочено, че К. – У. И. М. е задължен с още две лица и не става ясно кой по какъв начин отговаря.

Софийски апелативен съд, след преценка на искането, с което е сезиран съдът и проверка на представения акт, чието допускане на изпълнение се иска, намира, че обжалваното разпореждане е законосъобразно като резултат и като такова следва да бъде потвърдено.

САС споделя крайните изводи на първоинстанционния съд за неоснователност на сезиралата го молба. Както е посочил ОС, в случая се иска допускане на изпълнение на ИЛ, а не на акт по същество с последици на

съдебно решение (независимо как е наименовано), така че в производството по допускане на изпълнение да се установят условията за изпълнение в сезираната държава – членка – да се установи изпълнителната сила на решението. Същевременно съдебно решение, постановено по дело в приложното поле на Регламент (ЕС) № 1215/2012г. на Европейския Парламент и на Съвета относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (Регламент (ЕС) № 1215/2012г.), представляващо „съдебно решение“ по смисъла на Регламента, което подлежи на изпълнение в държавата – членка на произход, е изпълняемо в другите държави – членки без да се изисква декларация за изпълняемост – допускане до изпълнение, като за целите на изпълнението пред органа на изпълнението се представя препис от самото решение и удостоверение, издадено съгласно чл. 53, с което се удостоверява, че съдебното решение е изпълняемо (чл. 39 вр. чл. 2 и чл. 42, т. 1 и 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012г.). Чуждестранното съдебно решение, постановено в друга държава – членка в приложното поле на посочения Регламент (ЕС) № 1215/2012, е пряко изпълнително основание без да се издава ИЛ, съгласно нормата и на чл. 622а, ал. 1 вр. ал. 2 ГПК, за разлика от изпълнението на осъдително решение по вътрешното ни право, за което се изисква издаване на ИЛ (чл. 404, т. 1 ГПК).

В жалбата, по която е образувано настоящото въззивно производство, се поддържа именно това, - че представеният ИЛ е пряк изпълнителен титул. Както е уточнила жалбоподателката (молба от 12.04.2023г., депозирана по указания на САС за определяне обхвата на дължимата проверка), ИЛ е издаден в заповедно производство като краен съдебен акт, но в съдебното заседание пред САС твърди, че изобщо не е издавана заповед за изпълнение, а „направо е издаден“ ИЛ, връчен чрез поставяне в пощенската кутия на ответника без да е издадено и удостоверение от съда, че той не е подал възражение срещу него. Молителката е заявила пред въззивния съд и, че присъдените ѝ суми по ИЛ „са парично изражение на полагащия ѝ се равен дял по закон от придобитото семейно имущество, като съпруга на починалия“ на 27.12.2014г. И. М., поради което и „претенцията“ е насочена към наследниците, в частност само към К. У. М. като определен за управител на наследството. Поддържа още, че към искането ѝ е приложим Регламент (ЕС) № 1215/2012г., а не обсъденият от ОС – Варна в мотивите към обжалваното

разпореждане - Регламент (ЕС) 2016/1103, и, че е получила обяснение от съдебен изпълнител, че трябва да развие процедура по допускане на изпълнение. В самия ИЛ обаче е посочено, че е издаден въз основа на заповед за изпълнение от Общ съд на провинции Саксония Анхалт, Саксония и Тюрингия по дела по заповеди за плащане, каквато не е представена с молбата, по която образувано делото. Освен, че в случая не е представено решение (акт със значение на решение), чието изпълнение да подлежи на допускане до изпълнение, Регламент (ЕС) № 1103/2016г. действително е неприложим по отношение на изпълнението на процесния акт на формално основание. Това е така, тъй като представеният ИЛ е издаден на 04.03.2016г. по дело, образувано през 2015г., а Регламентът, в чийто обхват са всички гражданскоправни аспекти на имуществения режим между съпрузи, в т. ч. прекратяването на режима, по-специално в резултат и на смъртта на единия от съпрузите (съображение 18 към преамбюла), влиза в сила и се прилага от последващи тази дата моменти (чл. 69 и чл. 70 от този Регламент), както е констатирал и ОС - Варна. От друга страна представеният ИЛ е за „претенция за равен дял на съпруга срещу починалия И. М. от 25.10.89г. до 27.12.2014г.“ в размер на 643 000 евро, както е посочено в него, а Регламент (ЕС) № 1215/2012г., на който се позовава жалбоподателката, е неприложим за имуществени права, произтичащи от брачни правоотношения (чл. 1, т. 2 от Регламента). На следващо място, от формалната проверка на представения акт не може да се направи извод, че лицето, срещу което се иска да се допусне принудително изпълнение, индивидуализирано в ИЛ като „наследник на И. М.“, - К. У. М., е единственият легитимиран длъжник по вземането, удостоверено в ИЛ, тъй като в него е записано, че той е задължен заедно с А. М. и М. М.. Недопустимо е съдът да извършва освен формалната проверка на предпоставките за обявяване на решението за изпълняемо въз основа на представеното решение и евентуално въз основа на удостоверение, издадено от съда по произход (с уговорката, че в случая не е представена заповедта за изпълнение), и на други документи, представени от жалбоподателката, касаещи основанието на правото, чието изпълнение тя търси, както и правното положение на лицето, срещу което се иска принудително изпълнение (чл. 623, ал. 2 ГПК).

По всички гореизложени съображения въззивната жалба срещу постановеното по делото разпореждане е неоснователна и то подлежи на

потвърждаване като правилно като резултат – в настоящото производство не е удостоверено, че представеният акт представлява акт, който може да бъде допуснат до принудително изпълнение само срещу посоченото като длъжник лице.

Така мотивиран, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане № 2161 от 29 април 2022г. по гр. д. № 897/2022г. на Окръжен съд – Варна, XI състав.

Решението може да се обжалва, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____